Гайда на коні! Час рушати.
Вже півень кличе, вже зоріє,
На сході млаво зоря тліє.
Гайда на коні! Час прощатись.
Гайда! Гайда! Не слід зітхати…
Весело ж, гай! — ні, нишком, тихо!
Вона ще спить і мріє — тихо!
Гайда, на коні! Час рушати.
Здорова будь! Пора розстатись…
Прощай, мій гаю, свідку муки,
Любви, зітхань пустих, розпуки.
Прощайте всі! Пора розстатись.
Чого ж спіткнувся, сивий коню?
Жени наосліп, в пропасть млисту,
Удар чолом в стіну скалисту —
Нехай епічну на зимнім лоні…
Жени, мій коню, рви щосили,
Хоч серце плаче, тужить, ниє.
За нами тільки пес завиє,—
Вона ж прокляла… Нум, щосили!
Гоп! Гоп! мій коню, в степ, як море.
Чеши, креши, гони, мій сивий…
Гони же — пан твій нещасливий,—
Гоп! Гоп! своє най згубить горе.
Сумно ллються звуки цитри,
Дрижачи, згасають,
Стогнуть, плачуть і тугою
Серце обгортають.
Тії звуки пресумнії
Так вона любила!..
Прийди, прийди та послухай,
Вернись, моя мила!
Сумно, сумно вигравають
Струни шовковії:
Прощавай, моя надіє,

Прощавайте, мрії!
Ох, як тяжко коло серця
Від тяжкої муки!
Ох, заграй же, моя цитро,
Сумні, сумні звуки…
Коб ти знала, як страждаю,
Як я мучусь в чужині…
Вже’ лиш смерті я благаю,
Шоб скінчити. Ні та й ні!
Морем горе розлялося,
Так вже мучить, так в’ялить!
Пеклом серце зайнялося:
Тріскає, пече, кипить.
Одну краплю з моря того,
Щоб згасити пекла жар!
Одно слово з листу твого
Доконало б чудо-чар…
Одну іскру з пекла того
Висушити моря глиб!
Одно слово з листу твого
Доконало б сього вмиг…
Якби знала ти страждання
В серцю моїм і в душі,
То почула б ті благання:
Написала б слові дві.
Цвітом ти мене дарила…
Чом він цвів лиш день?
Ти сама його садила
Й виполола впень!
Чом вінок ти розірвала,
Що я сплів був сам?
Ти з собою все забрала —
Лишила бур’ян…
Чом марою ти розплилась
Від моїх жалів?

Пісньмою так заглушила,
Наче арфи спів!..